

اوليور تويست

د چارلس ډکنس اثر

اوليور تويست" نومي ناول په انگرېزي ژبې ۱۸۳۸ م کې چاپ شو. د دې ليکوال چارلس ډکنس په ۱۸۱۲ م کې زېږېدلې او دا يې دويم ناول و. د ده کيسې او ناولونه د ټولني د اصلاح لپاره نوم لري. ډکنس خپل ماشومتوب په بې وزلۍ کې تېر کړې و او د ده پلار چې پورونه يې نشو ورکولې د خپلو اولادونو سره څو کاله په بندي خانې کې تېر کړل. هم دا وه چې ډکنس د غريبو خلکو د ژوند حالېر بڼه بيان کړې دى. هغه د ژورنالست په حيث د لندن د يو مجلې لپاره ليکنې هم وکړې او وروسته يې څو ناولونه نور هم وليکل. " اوليور تويست" د يو ماشوم کيسه ده چې د نولسمې پېړۍ په لندن کې بې سرنوشته گرځي، د خيرات خورو او غلو لاس ته لوېږي او اخر يې قسمت بدلېږي.

کيسه

دنولسمې پېړۍ دانگلستان په ساحلي ښارونو کې د سمندري بېړيو د جوړلو کارخانې لرلې. دلته د مزدورانو لپاره استوگن ځايونه او د دوي د کورنيو لپاره لېلې وې. به دى لېليو کې د اه سپډه نکو د خړ نسگرې لپار د کليسا له خوا مرسته کړه. د نولسمې پېړۍ لپاره د ماشوم ماشوم او ماشوم ماشوم. يوخل چا يو همېرمنېه چې ماشوم يې په گېډه و، په خوار حال يوې ليلې ته راوستله. پخوا له دې چې يو چا له هغې د کور او د کلي پوښتنه کړې وې، د شپې يې ماشوم وزېږېدو. د کليسا يو طبيب ورته راوستل شو او هغه چې د ماشوم حال وليدو نو وې ويل چې دا ساه نه اخلي.

هغې نرسې چې د طبيب سره يې د مور او ماشوم ساتنه کوله، تری پوښتنه وکړه چې اوس څه وکړي. طبيب ورته يو شين بوتل کې دارو ورکړل چې

شيبه شيبه وروسته يې د ماشوم خلي ته وروڅڅوي، گوندي كه دى د ساه اخستو جوگه شي. بيا يې وويل چې د ماشوم پر ځاي بنځي ته دى پام وكړي او كه دا په هوش كى شوه نو د كورنى په اړه يې معلومات وكړي. د بنځي په لاس د واده گوته نه وه او طبيب هڅ ووهلو چې هغې به يو چا سره نامشروع اړيكې ساتلي وي او بيا يې پريښوده.

طبيب ډوډى ته ولاړو نو نرسه د هغې بنځى سره كښيناسته او ماشوم ته يې گرمې جامې ورواغوستې بيا يې هغه ته د دارو وركولپېل كړل. دا چې ماشوم د شته منې كور و او كه د يو بې وزله سړي زوى و، د نرسى لپاره مهمه نه وه. د هغې دنده د ماشوم او د هغه د مور ژوند ژغورل و. هر څو شيبو كى به هغې مور ته هم وكتل چې شيبه تبه يې وه. نرسى په يوې دوسى كى د ماشوم نوم اوليور تويست او د ولدیت په خانه كى يې وليكل، " يتيم " څو ساعته وروسته هغه بنځه مړه شوه خو ماشوم يې ژوندى پاته شو. د ليلې يوه مېرمنه چې خپل اولادونه يې هم لرل د اوليور سرپرسته وټاكل شوه. هغى ماشوم په كمبل كى تاو كړو او كله چې به يې ژړل نو پى به يې ورله وركړل. يو څو كسانو پكى داو طلب د يتيمانو او كونډو پوښتنه كوله او د دوي اړتياوې به يې پورا كولى. خو د اوليور سره تر لسو مياشتو بى انصافي كېده. د هغه د برخې پى به نورو واخستل او ده به د ولورې د لاسه ټوله ورځ ژړل. يو څو كسانو د ده د حالت په اړه كليسا ته خبر وركړو او دوي كسان ورواستول چې پلټي وكړي. د ليلې څو كسان وگواښل شول او لږ وخت لپاره اوليور ته د خپلې برخې پورا پى وركړي كېدل خو بيا هم هغه پخواني حال شو، تر څوچې دى د دريو كالو شو او د ليلې د نورو ماشومانو سره به ټوله ورځ په منډو و. د كليسا مشر د ده په حالت خواشيني شو او يوه ورځ يې پېفېصله وكړه چې هغه دى څو ميله ليرې حكومتي يتيم خانې ته ورواستول شي. هلته د ماشومانو پالونكېمېرمنې "مان" هوبنياره بنځه وه او پوهېده چې ماشومانو ته كوم خواړه پكار ول. د يتيم خانې مشرې ته د هر ماشوم لپاره ټاكلېبېسي وركړل كېدې چې زياته

برخه به هغی خپل جیب ته اچولو او مېرمني مان ورته هيڅ نشو ويلې. د کليسا له خوا معاینه کونکي چې به يتيم خانې ته ورغلل نو هغوي به د ماشومانو او د کورنو د صفایي جاج اخستو. د دې معاینې نه وړاندې د مشرې په امر مېرمني مان به ماشومان ولامبول او پاکي جامې به يې ورته په غاړه کړې، وپنښته يې رمنځ او نوکونه به يې پریکړي و. خو وروسته به بیا بد حال و. کله کله به یو طبیب د ماشومانو روغتیايي معاینې ته ولاړو نوپام به يې شوچې ماشومان خوار زواکي و. هغه به مشرې ته گواښ وکړو نو دې به څو ورځې ماشومانو ته بڼه خواره ورکړل خو بیا به هم هغه حال و.

تر نهو کالو اولیور تویست په دی لیلیه کی لوېدو خو نه يې د پلار درک معلوم شو او نه څوک د ده د مور له نوم خبر و. دی اوس نور په لیلیه کی نشو پاته کېدې او د کليسا یو چارواکي بناغلي " بمبل " امر وکړو چې دی به په کارخانه کی د خپل عمر د نورو ماشومانو په څیرکار زده کړي. مېرمني مان، اولیور راوبللو او ورته يې وویل چې بناغلي بمبل ته سر تیت کړي. بمبل تری وپوښتل چې ما سره څې نو اولیور ژر د هو لپاره سر وخوځوو خو بیا پیمېرمني مان ته وکتل او پوښتنه يې وکړه چې ادی به راسره وي که نه؟ بمبل ورته وویل چې هغه نه شوه تلې خو وروسته به يې لیدو ته راځي.

میرمن مان د ده مخ لاسونه ووینځل او د تلو پر وخت يې څو څو واری ښکل کړو. په یوه غوټه کی لږه اوچه ډوډی او څه کوچ ورته ورکړل او بیا يې ورته نصیحت وکړو چې د مشرانو خبره دی مني. اولیور د بمبل سره روان شو نو سترگی يې له اوبنکو ډکی شوي، سره له دی چې هغه دمېرمني مان له خلی چرته د مینې خبره نه وهاورېدلی خو اوس له يتيم خانې چې روان و نو خپلو ملگرو پسي خفه و. نیم ساعت مزل نه وروسته دوي یوې ودانۍ ته ورسېدل او اولیور يې یوځای کېنولو. هغه له خپلې غوټې نیمه ډوډی او کوچ خورلي او سترې و نوغوند موند هم هلته پر زمکه ویده شو.

د ده په سره چا يوه لښته راخلاصه کړه نو دی راوینښ شو. د بمبل په بله لښته چې د ده ملا ته يې ټکان ورکړو، دی نېغ ودریدو. اخوا دېخوا يې کتل چې څه ووشو. بمبل دی یوې لویې او سپینې کوتې ته بوتلو. هلته اته لس چاغ سړی د یو میز چاپېره ناست و. د میز په یو سر په یوې لوري چوکی یو غټ سړی چې مخ یې گول و ناست و. بمبل ورته وویل، سر تیت کړه نو اولیور هم هغسی وکړل. یو کس تری وپوښتل، ستا نوم څه دی. اولیور د دومره سړو په لیدو سخت وارخطا و خو بمبل ورته په ملا یو سخت گوزار ورکړو نو ده په چیغه وویل اولیور.

چاغ. ای هلکه. خبر یې چې ته یو یتیم یې؟

اولیور. هغه څه وي؟

یو سړی. دا بی عقل دی. هلکه، ته نه مور لری او نه پلار. ستا پالنه د کلیسا له خوا شوی ده.

اولیور. (په ژړا) او زه خبر یم.

چاغ. نو ته اوس ژاری ولې؟ ته د شپې عبادت کوی او هغو خلکو او کلیسا ته دعا کوی چې ستا پالنه یې کړی ده؟

اولیور. دعا!!! عبادت!!! هو،،، هو،،، هو صېب.

سړی... ښه نو اوس ته یې دلته راوستی چې انسان درنه جوړ شي او کسب هم ورسره زده کړی. سبا سهار له شپږو بجو به ته د پرو (رسیو) لپاره د سڼو نه تارونه بیلوي.

اولیور هیڅ خبر نه و چې سڼ څه وي او له هغې څنگه تارونه بیلېږي. هغه په دی هم خبر نه و چې عبادت څه وي او کلیسا ته څوک څنگه دعا کوي. بمبل رخصت شو او یو بل سړی دی په منډه یو لوی تالار ته راوستو چې بی شمیره هلکان پکی په کار بوخت و. اولیور د یو هلک نه د تارونو د

بیلولو چل زده کړو او په کار لگیا شو. یوه بله کوټه چې د پخلنځي په سر کی جوړه وه د لرگي اوردی چوکی پکی ایښی وی. هر یو هلک خپله د میسو کاسه او کاشوغه لرله. د ډوډی پر وخت دوي به وار په وار یو باورچي (اښپز) ، چې دوه چاغیمبرمنډي به ورسره مرستی ته ولاری وی، مخي ته ودرېدل چې ددوي په کاسو کی به یې اوگره (دلپه) یا بنوروا اړوله. نه دا کاسی او نه قاشوغی وینځل کېدی. هلکانوله دې کاسو هر څه چې وخورل نو په گوتو به یې وڅټل او بیا به یې قاشوغه دومره تاو کړه چې هغه کاسه به پری پاکه شوه. کله د ډوډی یوه یوه ټوټه د دوي برخه وه خو د اولیور په شان د وړو هلکانو نه به دا ډوډی لویو هلکانو وتښتوله نو دوي به اوري پاته شول.

دری میاشتی نه وی تېري چې د ولوري د لاسه اولیور کمزوري شو. اخر یو هلک چې پلار یې دکان لرلو، ټولو ته وویل چې که د دوي د ډوډی برخه زیاته نشوه نو یوه شپه به ویدو کی تر ټولو کمزوري هلک وخوري. په دی خبره ټول ووېرېدل او هلکانو پخپلو کی فېصله وکړه چې په بله ورځ به د باورچي نه د نوري ډوډی غوښتنه وکړی. تر ډېره وخته دوي یو بل ته وویل چې ته به مشر ته وواي، بل به وویل، چې ته ورته ووايه، ځکه ټول د چاغ باورچي اود ده دوو مرستیالانو مېرمنېو نه وېرېدل. اخر اولیور ته وویل شول چې سبا د ډوډی پر وخت به دی له باورچي نوره ډوډی وغواړي.

په بل مابنام هلکان ډوډی ته کښیناستل او یو یو به باورچي ته تلو او اوگره به یې رااخیسته. په څو شپبو کی هر چا خپله کاسه تشه کړه نو هلکانو اولیور ته وکتل. د ده سره جوخت ناست هلک ورته په پوښتی کی څنگل ورڅښ کړل او مخامخ ناست ورته سترگی برندی کړی. اولیور ورو غوندی له خپل ځای راپاسېدو او د تشي کاسی سره د باورچي په لور روان شو. د لوی دېگ مخی ته ودرېدو او باورچي ته یې په کمزوري غږ وویل، محترم ، زه نه یم مور شوی، لږه نوره ډوډی راکړه.

باورچي ښه تکره سړی و خو د دې خبری په اورېدو رنگ يې ژیر شو. ده هک پک ماشوم ته کتل چې د خپلې کاسی سره ورته ولاړ و. ده مرستیالېمېرمنې لکه چې فالج وهلی وی اوژی يې بندې شوي . باورچي وویل، څه...دی وویل... اولیور خپله خبره تکرار کړه. باورچي سمسئ راواخسته او د اولیور سر ته يې ونيوله خو د وهلو پر ځای يې له لیچو ونيولو او یوه زوره وړه کریکه يې ووهله چې په اورېدو يې هلکانو غورونو ته گوتی یوری.

د کارخانی د چارواکو د بورډ غړي د میز چاپیره ناست و چې ښاغلی بمبل وارخطا دننه ورغلو او ناستو کسانو ته يې وویل، زهدېر معذرت غواړم ښاغلیو چې اولیور د نوري ډوډی غوښتنه وکړه. ټول سړي د دې خبری په اورېدو هېښ شول او یو تن وویل، دا د نه منلو خبره ده ، چې ماشوم خپله ډوډی وخوره او بیا يې نوره وغوښته. بمبل وویل، صیب هم داسی ده . یو بل کس چې سپین واسکت يې اغوستی و، وویل، دا هلک به یوه ورځ غرغره شي. ورپسې یو اوږد بحث ووشو او په پایله کی اولیور کوته قلفي کړی شو.

په بله ورځ د کارخانی په لویه دروازه د مشر له خوا په کاغذ لیکلي امر سلېخ کړی شو چې که هر څوک د اولیور ټویست نومي هلک له کلیسا نه اوړل غواړي نو هغه ته به پینځه پونډه انعام ورکول کېږي.

اولیور په تیاره کوته کی ټوله ورځ په ژړا تېره کړه او د شپې یو دیوال سره يې سر ولگوو او ویده شو. په بل سهار دی له کوټې وویستل شو او په انگن کی لگېدلې د یخو اوبو پمپ ته يې بوتلو چې مخ لاسونه وویځي. ښاغلی بمبل د ده په سر ولاړ و او ستغې سپوری يې ورته ويلي. بیا د ډوډی خونې ته يې بوتلو او د ټولو هلکانو په وړاندی يې په لښته ووهلو چې نور تری عبرت واخلي. د یو څه خواړو وروسته دی بیا په کوته کی بند کړی شو او یوه اوونۍ هم دغسی تېره شوه

په دی بنار کی یو بخاري پاکونکی هم اوسېدو چې هره ورځ د کارخانی مخي نه به تېریدو راتېریدو. ده په دروازه لیکلي اعلان ولوستو چې د اولیور نومي هلک په اړه و، خو ورسره د پینځو پونډو ورکړه د ده خوښه شوه. دی پور اوړی و اوپېسو ته یې اړتیا وه. ده خپل خرگادې یوی خوا ته ودروو او خر یې په لښته بڼه ووهلو. دروازی سره د بورډهغه غړی ولاړ و چې سپین واسکت یې اغوستی و. ده د خر حال ولیدو نو وموسیدو چې د اولیور لپاره هم دغسی یو کس پکار و. کله چې بخاري پاکونکي د هلک په اړه وپوښتل نو ده دننه بوتلو. د بورډ غړو فېصله وکړه چې اولیور به هغه ته وسپاري خو د پینځو پونډو پر ځای یې ورته درې نیمو پونډو ورکولو ته غاړه کېښوده.

د اولیور د کوتي دروازه خلاصه شوه او ده ته د مخ لاس وینځلو وروسته یو پاک کمیس ورکړی شو. بیا د ده مخی ته د اوگرې ډکه کاسه او پورا ډوډی کینودل شول چې وې خوري. د اولیور په سترگو کی اوبسکي راغلي ځکه ده فکر وکړو چې د خواړو وروسته به دی غرغره کړی شي. هغه داسی اورېدلي و چې کله یو بندي غرغره کيږي نو هغه ته په وروستي ځلېر بڼه خواړه ورکوي. بناغلي بمبل ورته وویل ، بس اوس سترگی ځان له مه سری کوه او ډوډی وخوره، ته به د کسب د زدکړی لپاره شاگردی کوي. اولیور د دی خبری په اورېدو حیرانه پاته شو.

له ډوډی وروسته بمبل او اولیور د یو قاضي مخی ته ورغلل او په لاره بمبل ورته وویل چې دی هڅه وکړي چې خوشاله ښکاره شي او کله چې قاضي تری پوښتنه وکړي چې ایا دی د بخاري والا شاگردی ته غاړه اړدي نو ورته "آو" وواي. دوي یوی لوی ودانی ته ولاړل او اولیور یې هلته په یوی کرسی ځان له کېښولو. نیم ساعت وروسته بمبل دی یو لوی تالار ته بوتلو چې د شیشي کړکی یې لرلي. هلته ډېرې چوکۍ وې او په یو لور ځای کی دوه سپین بریږي ناست و چې په وېښتو یې سپینه دوره غوندي پرته ښکاریده. یو سړي اخبار ولوستو او د بل مخی ته یو ژیر کاغذ پروت

و چي عينکي په سترگو يې ولوستلو. ده سر راپورته کړو او اوليور ته يې وکتل. بيا يې پوښتنه وکړه، دا هغه هلک دی؟ بمبل وويل، هو هم دغه دی، هغه اوليور ته وويل چې سړي ته دی سر تيبټ کړي نو ده هم هغسی وکړل.

قاضي. داسی ښکاري چې هلک د بخاريو پاکولو سره علاقه لري.

بمبل. دومره يې خوښېږي چې حد نه لري. که مونږ سبا يو بل کسب ته کښولو نو دی به تری وتښتي.

قاضي. دا بل کس چې هلته ناست دی، لکه چې د ده استاد دي؟

بمبل. هو صيب، دی بخاري پاکوونکی دی.

قاضي. گوره خانه. دا ماشوم ستا پر غاړه دی او بايد ته ورله ښه ږوږی او جامي ورکړي.

سړی. زه به يې د خر په شان ساتم...زما مطلب دی ښه ږوږی به ورله ورکووم.

قاضي. ته راته ناولوستي او کلي وال ښکاري خو ايمانداره هم يې.

سړی. زه هيله لرم چې داسی ووسم.

قاضي. زه د هلک نه يو څو پوښتنې لرم. ماشومه، ته ولې داسی ژير او کمزوري ښکاري؟ څه چل دی، ته خو ژاړی. ما ته ووايه او وپرېږه مه.

اوليور. (په ژړا) ما بيا هغه توری کوتي ته مه بيايي. مړ می کړی خو زه بيا هغه کوتي ته نه ځم.

بمبل. محترم دا ټول يتيمان خو تاسو پيژنی چې څومره مکر کوي. دوي د ډب دي.

قاضي. ته غلي شه او تر څو چې ما نه وي ويلي ، هيڅوک به خبره نه کوي. دا ماشوم په بد حال دي. رنگ يې زير دي او خوشاله نه ښکاري. نو په دې اساس مونږ د ده د شاگردۍ اسناد ردوو. مونږ دې بخاري پاکونکي ته نشو ورکولي.

بمبل. محترم قاضيانو، ستاسو فېصلي ته درناوی کوو. اوس امر وکړئ چې په دې هلک څه وکړو.

قاضي. بېرته يې کارخاني ته يوسي ، ښه خواږه ورله ورکړئ او ښه چلند ورسره وکړئ.

خو په بله ورځ د کارخاني په دروازه هغه اعلان بيا خلکو ولوستو چې يو ماشوم که هر څوک غواړي د پينځو پونډو سره يې اوري شي.

د بورډ غړو دا فېصله وکړه چې اوليور دې په يوې وړې تجارتي بېړۍ کې په کار وگومارول شي. د دې لپاره يې بمبل ته وويل چې په بندر کې دې پوښتنې گروپزني وکړي. بمبل يو مړي خښنونکې پيژندلو چې "سوربري" نوميدو. هغه ته يې د اوليور خبره وکړه خوسوربري وويل چې پينځه پونډه بېړۍ پېسې نه وي او داسې هلک چې څه کسب يې نه و زده، د ده لپاره بېکاره و. خو بمبل ورته وويل چې هلک به ورته گټه ور تمام شي. اخر سوربري ورته غاړه کېښوده او بمبل هغه د بورډ غړو ته بوتلو.

په هغه ماښام اوليور بيا له کوتي وويستل شو او بمبل له ځانه سره بوتلو. د سوربري د کار ځاي ته له تلو وړاندې چې بمبل د هغه مخ ته وکتل نو اوبنکې پرې روانې وې. بمبل ورته وويل چې ده سخته ناشکري کوله چې د نورو هلکانو په پرتله د يو نوي کسب زدکړی ته روان و. ده ته يې وويل چې نور به دې د سوربري شاگرد وي او که د هغه خبره يې وونه منله نو په سمندري بېړۍ کې به يې ليري وطن ته ورواستوي.

سوربري د خپل کور دروازی اوکړکی ترلې وې او په یو کاغذ یې څه لیکل. د بمبل په لیدو یې دوسیه بنده کړه او اولیور ته یې وکتل. بیا یې خپلی مېرمنی ته ناره کړه. یوه نری نروچکي بنځه رابنکاره شوه نو سوربري ورته وویل، دا هغه هلک دی چې ما درته ویلي و. بنځي په حیرانتیا وویل، دی خودپر وروکی دی. خو مېره یې وویل چې دی به ژر لوی شي. بنځي هغه د کوتي په بل سر کی یوې دروازی ته ورته په کړو چې دوه دری پونی بنکته یوې کوتي ته وتلی و. په دی کوته کی د اولیور نه لږه لویه یوه جینی ناسته وه. بنځي ورته د بره نه د شارلت نوم واخیستو او وی ویل چې د پاتي غوښی نه یو څه دی هلک ته ورکړي. اولیور دومره نهري تپری کړی وې چې د خواړو په لیدو یې بل خوا نه کتل او په یوه شپبه کی یې د غوښی قاب تش کړو.

د سوربري مېرمنې ورته وویل چې دی به د شپي په لوی کوتي کی د یوې تختي لاندی ویده کیري او دیوه یې ورته په لاس کی ورکړه. دا لویه کوته د بناغلي سوربري د کار ځای و او پکی یوې خواته د لرگي تابوتونه ایښي و. په ځینو تابوتونو کی مری هم پراته و. اولیور دیوه په یو میز کېښوده او د دي په تته رڼا کی یې چار چاپېره ولیدل. په کوته کی د مرو بوي خپور و او د اولیور توشک چې په کومه تخته هوار کړی شوی و، هغه ورته د قبر په شان ایسېده. خو دی دومره ستړی و چې هیڅ یې وونه ویل او پخپل ځای پرېوتو.

په بل سهار یو چا د هغه کوتي بهرنی دروازه په زوره زوره ډبوله او اولیور د دي د غږ سره راپاسېدو. ده ژر ورته تمبه پرانسته نو وی لیدل چې یو لوی هلک ورته ولاړ و. دی د سوربري مشر شاگرد و او اولیور ته یې وویل چې له نن نه به د هغه هره خبره مني. بیا یې ده ته یوه لته راخلاصه کړه او د کړکیو د پرانستو امر یې وکړو. اولیور ژر ټولې کړکی پرانستې نو د سوربري مېرمنې ورته ناره کړه. دی او هغه لوی هلک چې نوح نومیدو دننه ورغلل. شارلت بخاري بله کړی

وه او نوح ته يې وويل چې د ده لپاره يې د سوربري د نارۍ نه د غوښي يوه ټوټه ساتلې وه. بيا يې اوليورته وويل، ته دا سره ډوډۍ واخله، ورشه په هغه صندوق كېنه او د چايو سره يې وخوره.

هم دغسې درې مياشتې واوختې نو يوه ورځ بناغلي سوربري د خپلي مېرمنې نه پوښتنه وكړه، څه فكر كوي اوليور اوس د ځانه سره د مړو په كاروبار كې واچوم. دې كولى شي چې د ماشومانو مړي ولمبوي. هغې ورته خپله خوښي څرگنده كړه. په هغه ورځ بمبل راغى او د يوى ښځې د مړي او جنازې د انتظام لپاره يې ورته وويل. اوليور د بمبل په راتلو دومره ووپريدو چې ځان يې ورك كړو. خو دې په قهر و، اوليور ته يې هيڅ وونه كتل او له هغه ځايه ووتلو. سوربري، اوليور د ځانه سره كړو او دواړه د ښار هغې برخې ته ورغلل چې كوڅې پكې تنگې او كورونه يې واړه و. دوي د يو كور مخې ته ودرېدل او دروازه يې وډوله نو د ديارلسو څوارلسو كالو يوى جينى ور پرانستو. دننه په كوټه كې اورنه و بل، خو يو سړى د بخارۍ مخې ته او د كوټې بل سر كې يوه ډوډۍ ښځه د څو ماشومانوسره ناست و. د دې كوټې نه وراخوا له دروازې بلې خوا ته بله كوټه وه چې په فرش يې يو وجود د كمبلې لاندې ايښي و. اوليور پوهه شو چې د كمبل لاندې مړې پروت و نو له وېرې ورپرېدېدو او د خپل بادار سره جوخت ودرېدو. سور بري د مړي لورته گام واخستو نو د بخاري سره ناست سړي په زوره وويل، " كه خپل خبر غواړى نو مه ورنږدې كېره"

سور بري د داسې حالاتو سره بلد او د سړي خبره يې له پامه وغورځوله. دې چې مړي ته نږدې شو نو سړي بيا وويل، ته دا په خاورو كې نشي خښولې. په دې كې هيڅ نه دي پاتې. د قبر چينجي به ورباندې ماړه نشي. سوربري د خپل جيب نه د كچ كولو فيته راوويستله او د مړي سره جوخت كېناستو. هغه سړى راغې او وې ويل، دا ولورې ووژله، د دې تبه وه خو نه يې اور لرلو او نه رڼا. دا په تياره

کی له مونږه ولاړه، د خپلو ماشومانو څېرې یې نه لیدلې خو د دوي نومونه یې یادول. ما په کوڅو کی د دې ماشومانولپاره خیر غوښتو خو خلکو زه بندي خانې ته ورواستولم. زه چې بیرته راغلم نو د دې ځنګدن و. دا د ولوري د لاسه مړه شوه.

هغه سړي په چیغو چیغوژړل، پر زمکه ورغړیدو او له خلې یې ځگ راوتلو. په دی وخت کی ماشومانو هم ژر اپیل کړه خو زړې بنځې غلی کړل. بیا دا ولاړه او په زمکه پروت سړی یې راپورته کړو او سوربري ته یې وویل، " دا زما د لور مړی دی. وگوره، ما دا زېږولي وه او زه تر اوسه ژوندی گرځم، خو دا مړه ده. د خدای کارونه وگوره، ژوند داسی دی لکه یوه ډرامه. یوه ډېره بڼه المیه ډرامه. بنځې په زوره وځانډل او سور بری ته یې وویل، شش...شش... صبر وکړه. دا به نن شپه خنبوی او که سبا... یا بل سبا...ته خبر یې چې زه به د دې جنازې سره ورځم. ما ته یو لویه او گرمه چینه راوړی. د دی د رخصتولو نه وړاندی بڼه کیڼونه او شراب راوړی. بڼه زه که کیڼونه نه وي، یوه اوچه ډوډی او یوه کاسه اوبه راوړی. بیا یې سور بری د لستونې نه و نیولو او وي ویل، مونږ ډوډی وخورو؟ هغه تری راپاسېدو او وي ویل، هو، هر څه چې مو خوښه وي وکړی. اولیور یې د لاسه و نیولو او له کوره بهر ووتلو.

د مړو لمبولو او د جنازو د تیارولو په کار کی اولیور د شاگرد په توگه یوه میاشت تېره کړه نو بناغلي سوربري تری هیله پیدا شوه. په ښار کی د شري وبا گډه وه او ډېر خلک او په تېره ماشومان پری لوی شمیر کی مړه کېدل. د سوربري کاروبار بڼه روان و او اولیور اوس د مړو د خپلوانو ژړا ته به دومره نه خفه کېدو. ده د مرگ او ژوند تر منځ د انسانانو خوي خصلت وویژندلو. دیوی شته مني مېرمنې یا سړي د جنازې پر وخت د ده اولادونو او یا نږدې خپلوانو د خلکو په وړاندی چې به څومره اوږدې جوړه کړی وه، وروسته پخپلو کی سره کېناستل نو دومره به خوشاله و چې

هغه ٿڙا ورته يوه ډرامه بنڪار بډه. کونډو به د مږه په جنازه خان داسي جوړ کړي و لکه چې واده ته رواني وي.

خو اوليور تر څو مياشتو د نوح له بد چلند سره لاس او گرېوان و. د هغه له کبله، شارلټ به هم ورسره بده وضع ساتله او د مږمن سوربري خو اوليور سخت بدې شو ځکه بناغلي سوربري د ده د کار صيفت کوو. يو ماښام اوليور او نوح د ډوډي لپاره په ميز ناست و او د دوي تر منځ د غوښي يوه لويه ټوټه د خواړو لپاره ايښي وه. نوح د دې زياته برخه وخوره او په خبرو کې اوليور ته يې بد رد ويل چې دې وژاړي. خو اوليور په صبر د ده خبري اورېدې. اخر نوح ورته وويل، "ستا مور څنگه ده؟" اوليور وويل، "هغه مړه ده او ما نه نوري پوښتني ونکړي." د ده په سترگو کې اوبنکي وي. نوح يوه سندره زمزمه کړه او بيا يې وويل، "هغه څنگه مړه شوه؟" اوليور وويل، "د زړه د لاسه او نور رانه مه پوښته." نوح وځانډل. "مور دی لکه چې بل مږه غوښتو."

د اوليور مخ سور شو، راپاڅېدو، کرسی له يې يوه لته ورکړه او نوح سره ونښتو. ده ته يې په خپته کې دومره په زوره لتي ورکولې چې دی رانسکور او شارلټ ته يې چيغی وهلي چې اوليور يې وژني. هغه په منډه راغله او پخپل پورا زور يې اوليور له نوح ليري کوو. ورسره يې ښکښلی هم کولي خو دوي يې نشو خلاصولي. مږمن سوربري چې چيغی واوريدې نو هغه هم رادننه شوه. د شارلټ په مرسته يې اوليور د نوح له مری نه بيل کړو. په رابنکلو يې گودام ته بوتلو او ور يې کلک کړو. مږمن سوربري په چيغو اوليور ته بد رد ويل او کله چې شارلټ ورله اوبه ورکړی نو شکر يې وويستو چې نوح ژوندي و. شارلټ وويل، شکر وباسه چې مونږ ټول ژوندي يو. مږمن سوربري وويل، زما مږه داسی د لارو کوڅو هلکان چې راولي نو هم دا حال به وي. خو اوس څه وکړو، سړی په کور کې نشته او دا وحشي به په لتو د گودام دروازه ماته کړي.

شارلت وويل، "پوليس به راوغوارو." خومبرمن سوربري وويل، "نه... نه... نوح ته په منډه ورشه اوبناغلي بمبل ته خبر ورکړه. ورته وايه سمدلاسه راشه." نوح د ويښتو په سمولو د کارخاني په لوري روان شو. هلته بمبل د ده په ليدو پوښتنه وکړه نو نوح په ژړا ورته وويل چې اوليور د ده د وژلو هڅه کړې وه. په دې وخت کې په سپين واسکت کې هغه سړی رابنکاره شو چې د اوليور په اړه يې ويل، دی به يوه ورځ غرغره کېږي. بمبل ورته وويل، ستا وړاندويينه په ريښتيا کېدو ده، نن اوليور دې هلک او د يوې جينې د وژلو هڅه کړې ده. نوح ورزياته کړه او د يوې مېرمنې هم. سړي وپوښتل، ستا بادار څه شو. نوح وويل، هغه له نيکه مرغه بهر دی که نه اوليور ويل چې سوربري به هم وژني.

په سپين واسکت کې سړی موسکې شو، نوح ته يې يوه سيکه په لاس کيښوده او وې ويل، تهډېر ښه هلک يې. بيا يې بمبل ته يوه شنه لښته په لاس کې ورکړه او وې ويل، ورشه، هر څومره چې دې وس رسېږي، وې وهه. که سوربري راغلو نو هغه ته هم ووايه چې هلک دی وډبوي. اوليور د گودام په دروازه لټی وهلې خو سوربري تر هغې نه و راغلی. بمبل د هغه مېرمنې ته وويل، دا د غوښې زور دی. تاسو دی هلک ته ولې دومره غوښه ورکوي چې اوس د غويي په شان پري يې شلولې دي. په دې وخت کې بناغلي سوربري هم کور ته راغلو او د دې جنگ ټوله کيسه يې واوریده. هغه دوي ارام کړل، د گودام ور يې پرانستو او اوليور يې رابهر کړو.

مېرمن سوربري. د ده علاج دا دی چې يوه ورځ يې په تياره کوټه کې بند کړو او ډوډی ورله ورنکړو، پخپله به سم شي.

سوربري. بس دی اوليور. ته ښه هلک يې. ته ولی وهل ټکول کوي.

اوليور. ده ما ته د مور ښکښله وکړه.

مېرمن. نو څه چل ووشو؟ اې نمک حرامه. ستا مور ته باید بښکنځل
ووشي. هغه د دې وړ ده.

اوليور. نه... هغه د دې وړ نه ده. دا دروغ دي.

ميرمن. (په ژړا) اې سړيه... زړه دی یخ شو چې دی دوه لويشتي هلک
زما سپکاوي وکړو. ستا دی خدای خانه خرابه کړي.

دمېرمن سوربري اوبښکي د هغې د ميره لپاره د زغملو نه وي او هغه
اوليور پخپل دفتر کی بند کړو. کله چې اوليور ځان له شو نو د ټولو
خبرو په اړه يې چرت وو هلو. بيا په زمکه پرېوتو او په چيغو چيغو
يې وژړل. ديدېر وخت هم هغسي پروت و. په طاقچه کی ديوه بله
وه او د دی په تته رڼا کی يې چاپيره کتل او غوړ يې نيولي و. کله
چې ټول ويده او غږونه غلي شول نو ده کړکی خلاصه کړه او بهر
يې وکتل. شپه تياره او يخه وه او په اسمان کی يو ستوري هم نه و.
ده د بالښت په يو پوښ کی خپل څو شيان وتړل او دسهار په انتظار
په يوې کرسی کېناستو. د سهار لومړی رڼا له کړکی تا وکړه نو دی
رپاسېدو، بيا ورو غوندي يې د دروازي کونډه خلاصه کړه او بهر
ووتلو.

اوليور د ښار سره دېر بلد نه و خو ليدلي يې و چې د اسونو گاډي کوم
لوري ته زيات ورتلل. ده په هم هغه لار گامونه اخستل. يوځای دی په
هغه کوڅه ورپېښ شو چې د يتيم خانې ودانۍ پکی جوړه وه. دی
ورنږدې شو او له ديوال يې وليدل چې ډيک په نوم يو ماشوم په وړوکي
چمن کی ولاړ و. ده د خوښي احساس وکړو ځکه ده به ډيک سره لوبی
کولی. د ده په ليدو ډيک رامنډه کړه او د لوي دروازي له سيخ يې ورته
لاس وړاندې کړو. اوليور د ده لاس ونيولو او وي ويل، پام کوه چا ته وونه
واي چې زه دی وليدل. ډيک ورته وويل، ډاکټر دوي ته ويلي دي چې زه

نور ژوندی نه پاتی کیرم. خو ته زغله ... په لاره مه ودرېره... اولیور د سیخونو نه وراخوا د ده په سر لاس رابنکلو او تری روان شو.

د سهار اته بجې وې چې اولیور له بناره بهر په لوی لاره روان شو. کله نا کله ده د اسونو دربا واوریده نو د یوې ونې شاته به پټ شو او د گادو یا د سپرو له تېریدو وروسته به بیا روان شو خو تر هغې خبر نه و چې کومې خواته به ځي. ده د بمبل او سوربري نه لیرې تلل غوښته. یو ځای کی ده د فاصلې تیره ولیده نو ورسره کپناستو. په دی لیکلي و چې لندن او یا میله لیرې و. ده د لندن په اړه اورېدلي و چې لوی بنار و او خلک پکی ورکېدل. هم هلته یې هوډ وکړو چې که دی لوی بنار ته ولاړو نو څوک به یې بیا نشي موندلی. خو ده سره هیڅ هم نه و او دومره لوی مزل وهل ورته گران کاربنکارېدو. د ده په غوټه کی یوه اوچه ږوږی، یو کمیس او دوه جوړه جرابی وې. یوه وړه سکه هم ورسره وه چې سوربري ورته د یوې جنازې نه وروسته د انعام په توگه ورکړی وه. خو د هغه د سفر لپاره دا بس نه و ځکه اوس ژمی و.

دی هم هغسی روان و او ټوله ورځ کی یې شل میله مزل ووهلو. په لاره یې یو ځای د کلي د یو کور نه اوبه وغوښتې او هغه اوچه ږوږی یې ورسره وخوړه. د شپې یو ځای ویده شو خو سهار د یخ د لاسه یې لاسونه پښې شخ و. په یو کلي کی یې د سکې په بدل کی توده ږوږی واخسته او دولس میله مزل یې کړی و چې شپه پری راغله. د ده پښې پرسېدلي او دومره د کمزوری احساس یې کوو چې ودریدې نشو. په بل سهار دی د گرځېدو جوگه نه و او په څکېدو یې ځان یوې تیرې ته ورسوو چې اس گادو تم ځای و. یوگادې ودریدو او څو کسان تری رابنکته شول. هغه کوچوان او گادې کی ناستو مساپرو ته زاری وکړې چې دی له ځانه سره کپنوي خو هیچا ورته پام ونکړو. په لاره د ځینو کلیو په کوڅو کی په لویو تختو لیکلي و چې گدا گربه بندي خانه کی اچول کېږي. اولیور په دی اعلانونو سخت په وېره و او هیچا ته یې لاس نشو غځولی. دی په پټیو کی

له سپو وېرېدو خو يو ځای يو بزگر او بل ځای يوه مېرمنه پری مهربانه شول او د خواړو يې څه ورکړل .

په اوومه ورځ اوليور يو وړوکی بناړیې ته ورسېدو چې د کورونو کرکی پکی بندې وې. دی يو ځای کېناستو خو دم پکی نه و. هلته ډېر سرايونه جوړ و او د سهار د پېل سره په لارو کی د خلکو گڼه شوه. د اوليور مخی نه يو هلک تېر شو چې د ده د عمر و. څو شیبې وروسته هغه هلک ورته ودرېدو چې د لویو سړو کوټ يې اغوستی و او پوښتنه يې وکړه چې دی له کومه راغلی و.

اوليور ورته وکتل او سترگی يې ډکی شوې، زه اوږې يم، د اوو ورځو راهیسي مزل کووم . هلک حېرانه پاتې شو خو ده ته يې لاس وروغځوو او له ځایه يې پورته کړو. بیا يې نږدې يو سراي ته بوتلو چې مخی ته يې سبا نارۍ شيان پخېدل. هغه له دی ځایه توده ډوډۍ او غوښه واخستل او بیا يې اوليور له ځانه سره د سراي شا ته بوتلو. هلته يې گرمې چای راوغوښتې او دواړو پری ځانونه ماړه کړل. هلک تری پوښتنه وکړه نو اوليور وویل، دی لندن ته روان و خو هلته د اوسېدو ځای هم نه لري او نه ورسره پېسې وې. ده له هلک وپوښتل نو هغه وویل، دی کله کله لندن کی اوسېږي. خو بیا يې اوليور ته وویل، ته نن شپه د اوسېدو ځای ته اړتیا لری. اوليور وویل چې اوو شپې کېږي د کور د چت لاندی يې خوب نه دی کړی. هلک ورته ډاډ ورکړو چې لندن ته لږه لاره ده او دی نن لندن ته ورتلو او هلته د شپې ځای هم لري. د يو شریف کس یادونه يې وکړه چې دی ورسره پاتې کېږي شي او هغه به تری پېسې هم نه اخلي. اوليور تری وپوښتل چې هغه سړی خو دی نه پېژني نو د شپې ځای به څنگه ورته مفت ورکوي. هلک وویل، د هغه لپاره دا بس دي چې زه به درسره يم، هغه سړی ما پېژني او زما ملگری دی.

د دی هلک نومجېک و او د خپل ملگري په اړه يې وویل، چې سپين ږيري دي او د ده په شان بی وزلو ماشومانو ته يېډېر پام کوو. اوليور دومره

ستري و چي جبک په مشوره د سراي شا ته ويده شو حکه هغه ورته ويلي و چي د شپي به بنار ته ورخي. د شپي يوولس بجي وي چي اوليور په لومړي حل د لندن په بنار کي وردننه شو.

د لندن کوخي تنگي او له مرداري دکي وي او مرکان پکي ليدل کيده . اوليور پخپل ژوند کي دومرهدپر خلک په لارو کي نه و ليدلي چي جامي يي خيرني اووېننه يي ببر و. د لاري دواړو غاړو ته واړه کورونه و چي زياتو يي کرکي نه لرلي. د شراب خانو نه بنخي او سري په شور او خندا راوتل او کله کله به پکي چا سوک خپيري نه هم کار اخستو. د اوليور لپاره دا هر څه بورنوونکي و او زړه يي کېدو چي وتبنتي. خو په دي وخت کي هغه د جبک سره د يوي وداني دروازي ته رسېدلي و. جبک د ده لاس ونيولو او دننه يي رابنکلو، بيا ژر يي تمبه خان پسي پوري کړه. دننه تکه توره تياره وه خو يو سري د پونو د پاسه ديوې سره رابنکاره شو او له جبک يي وپوښتل. دا بل څوک درسه دي؟ جبک وويل دا زمونږ نوي ملگري دي. بيا يي د فيگن پوښتنه يي وکړه او هغه کس ورته وويل چي دي بره ناست و.

د اوليور يو لاس جبک نيولي و او په بل يي د پونو سره جوخت د لرگي يوه ښه نيولي وه حکه په ماتو پونيو بره ختل گران و. هلته جبک يوه بله دروازه پرانسته او اوليور يي پکي ورتيله کړو. د کوټي په بخاري کي اور بلېدو او په يو ميز د شمع په رڼا کي يو سري د کرغيرن مخ سره د دوي لوري ته کتل. په ميز څو لوبنو کي، غوښه ، ډوډي او کوچ و او چاپېره څلور پېنځه هلکان ناست و. د کوټي يو سر کي په تناو وينخل شوي جامي څرېدي. جبک د سري په غور کي څه ويل چي په اورېدو هغه وموسېدو. جبک ورته وويل، دا فيگن دي اود ده نوم اوليور تويست دي. فيگن وځاندل او يو هلک چي د تمبکو پايپ يي څکول، راپاسېدو او د اوليور سره يي روغېر وکړ. فيگن ورته هر کلي وويل او جبک ته يي اشاره وکړه چي خپل ملگري ته دي ښه ډوډي ورکړي. اوليور ښه په مړه گډه ډوډي وخوره او په څو نرمو بوجيو په خواږه خوب ويده شو.

په بله ورځ چي اوليور راويښ شو نو په کوټه کي نور هلکان نه و او فيگن چاې پخولي. د اوليور سترگي لا پټي وي اوفيگن ده سره نږدې ودرېدو چي وگوري دي ويده و که ويښ. کله چي ډاډه شو چي اوليور ويده و نو د

کوټې دروازه يې وترله او په فرش لگېدلي د لرگي يوه تخته يې ليرې کړه. اوليور اوس له خپل ځاي ورته کتل چې ده د فرش نه يوه وړوکي صندوق راوويستو او پر ميز يې کېښودو. بيا پخپله په کرسۍ کېناستو او له صندوق يې د سرو زرو يوه لاسي گړۍ راواخسته. په دې ښکلي غمي لگېدلي و او په ليدو يې فيگن وويل، ډېر ښه... دا سپي ډېر تکړه دي. هغه له صندوق وار په وار هم دغسۍ ښکلي گړۍ، زنځيرونه، گانې او نور شيان راويستل او په ليدو به يې خوشاله شو. بيا ناڅاپه هغه د اوليور لورته وکتل چې وپس و. فيگن ژر صندوق بند کړو او په چيغه يې وويل، ته ولې راته گوري. اوليور وارخطا وويل، ما هيڅ نه دي ليدلي. فيگن يو چاقو له جيبه راوويستو او پر ميز يې خښ کړو.

د هغه په امر اوليور پاسېدو او له دروازې بهر يې د اوبو منگي ورته راوړو. تر هغې فيگن صندوق پټ کړی و. اوليور د منگي په اوبو مخ لاسونه ووينځل او اوبه يې له کړکۍ بهر په کوڅه کې وروغورځولې. د ډوډۍ خوړلو نه وروسته چېک د څو نورو هلکانو سره رابنکاره شو او ټولو له جيبونو رومالونه راويستل. اوليور داسې وپوهيدو چې گوندي فيگن هلکانو ته د رومالونو جوړولو چل ښودلو، خو ژر خبر شو چې هلکانود ښار په لارو کوڅو کې د سرو جيبونه وهل او هر څه به يې فيگن ته راوړل. د دې په بدل کې هغه ورله ډوډۍ او د اوسېدو ځاي ورکړی و. اوليور نه غوښتل چې غلا وکړي خو دی د فيگن له خوا څارل کيدو او په څو ورځو کې يې د نورو هلکانو نه د جيب وهلو چل زده کړو. دا يې هم زده کړل چې په کومو کوڅو کې ماره خلک اوسېدل. هر ماښام به دوي په هغه لويه کوټه کې د ساعت تېري لپاره سندرې ويلې چې د اوليور هم خوبنيدې. کله کله نينسي نومي يوه جينۍ هم راتله چې د دوي په شان يتيمه او په يوې شراب خانې کې يې کارکوو.

يوه ورځ اوليور د دوو نورو هلکانو سره د کتابونو يو دکان ته ورغلو چې پکې يو سړي کتابونه کتل. يو هلک د هغه له جيبه رومال وويستلو او په منډه شو خو تر څو چې اوليور له دکانه وتلو، يو کس راگيرکړو او وی وهلو. خلک راتول شول او پوليس خبر شو. د اوليور کميس شلېدلی او پر زمکه ژير زبېښلي پروت و. هغه کس چې جيب يې وهل شوی و، براون نوميدو.

پولیس. بنار له غلچکو ډک دی. دا هلک به زه تانږې ته بوخم. ای...څه نوم دی دې او چیرته اوسېږي؟
دکاندار. ودریږئ. صیب...زما خبره واورئ. دا هلک بی گناه دی.
پولیس.. ته څنگه خبر شوي؟
دکاندار. له ده سره دوه نور هلکان هم و او ما پخپلو سترگو ولیدل چې هغوي د دې شریف سړي جیب وو هلو او وتښتیدل.
براون. دا بیچاره هلک... څومره بد کار ووشو. ای...یو اس گاډي ودریږئ چې زه یې ډاکټر ته وښم.
دکاندار. زه به درسره مرسته وکړم. پاسه ماشومه. راحه چې دا محترم درباندي مهربانه شو که نه اوس به په بندي خانه کی ناست وي.

اولیور په اس گاډي کی د لندن بنار یوی شنی برخی ته یورل شو چې هلته سرکونه پراخ او کورونه یې لوی و. د بناغلي براون په کور کی دی په یو ارام کت سملول شو اوښه پالنه یې وشوه. خو د اولیور شیبیره تبه وه او خلک یې نه پیژندل. تر څو ورځو دی به کله وینس اوکله ویده و او دارو ورته په خله کی ورکول کیده. دی اوس نور هم ژیر او کمزوري شوي و او یوه ورځ چې راپاسېدو نو په رېږدېدو یې ځان له کت پورته کړو او خوا دپخوا یې وکتل. یوه چاغه مهربانه مېرمنه د ده کت سره جوخته په کرسی ناسته وه. هغی ورته وویل، ارام وکړه او خبری مه کوه گني نو بیا به ناروغ شي، اوس لږ ښه شوی یې. اولیور د هغی خبره وومنه او بیا ځملاستو. څو ساعته وروسته ډاکټر راغی، د ده تبه یې وکتله او هغی مېرمني ته یې وویل چې اوس لږ نرم خواړه دې ماشوم ته ورکولې شي. په څو ورځو کی اولیور ښه شو نو هغی مېرمني د کړکی سره په یوي چوکي ورته د کپناستو وویل او ښه خواړه یې ورته راوړل.
اخوا چېک او نور هلکان چې فیگن مخی ته ورغلل نو ده تری د اولیور پوښتنه وکړه. یو هلک ورته د هغه د نیولو ټول حال تېر کړ او دا چې پولیسو به اولیور بندي خاني ته رسولي وي. په دی خبره فیگن سخت په قهر شو. په هغه ماښام دی یو شراب خاني ته ولاړو او هلته یې د خپلو دوو ملگرو سره خبره وکړه. فیگن اوس غوښتل چې په یو چل اولیور له بنده راوباسي. هغه نینسي ته دا دنده وسپارله او د یوي خدمت گاری په

جامو کی یې بندي خانې ته ورواستوله. هلته ورته پوليسو وويل چې ماشوم خو براون نومی سړي له ځانه سره کور ته بوتلي و. د براون په کور کې اوليور ډېر خوشاله وخت تېروو او کله چې د گرځېدو جوگه شو نو نوي جامې يې ورته وگنډلې. په دې نويو جامو کې اوليور يو بدل کس بنکارېدو. بناغلي براون ده سره په خپل کتابتون کې وليدل او د څو خبرو نه وروسته يې ورته وويل چې خپل ټول حال ورته ريښتيا ريښتيا وواي. کله چې اوليور خپله کيسه پېل کړه او د بمبل د ظلم په اړه يې ويل نو هغه وخت د براون يو ملگري ميلمه شو. براون ورته وويل چې تر څو دی خپل ملگري سره ليدنه کوي بهر په باغ کې دې لوبې وکړي. د براون ملگري د اوليور په اړه هڅه ووهلو چې د نورو کوڅه ډب ماشومانو په څېر او بې اعتباره و. بيا يې شرط وتړلو چې اوليور دی يو کار پسې وروليږي او وگوري چې په شلو دقيقو کې بيرته راځي او که نه. براون اوليور ته د کتابونو يوه غوټه او پينځه پونډه ورکړل چې د ده لپاره د کتابونو دکان ته يوسي او بيرته راشي.

اوليور پخپله لاره روان و چې نابېره يوې ځوانې جينې له څټ ونيولو او په چيغو شوه، زما ورور... هاي هاي... ورور مې بيا وموندلو. دا جينې نينسي وه چې له ډېره وخته د براون د کورنه بهر د اوليور په انتظار وه. اوليور که هر څومره ورته وويل چې هغه د دې ورور نه و خو نينسي له ځان سره رابنکلو. څو لارو ورته بدر ويل چې د خپلې خور سره نه تلو. يوې بنځې ورته داسې څوک ورکړو چې اوليور راپرېوتو. بيا نينسي په رابنکلو رابنکلو د شراب خانې شا ته په کوټه وردننه کړو. اوليور هلته د فيگن دوه ملگري وليدل چې د نينسي سره يو بل کور ته تلو په اړه وغريدل. د شپې اته بجې د ساعت د زنگ سره دوي له هغه ځاي ووتل او د يوکور دروازه يې وټکوله.

په څو شيبو کې اوليور بيا د فيگن مخ ته ولاړ و او نور ماشومان تری چاپېره، د ده په نويو جامو ملنډې وهلې. فيگن د ده له لاسه کتابونه واخستل او له جيبه يې پينځه پونډه هم وويستل. نينسي پېسو ته لاس ونيولو او فيگن ته يې وويل چې د اوليور په راوړو کې ټوله خواري دې کړی وه.

په هغو ورځو کې بناغلي بمبل د يو قانوني معاملي لپاره لندن ته ورواستول شو. ښار ته په رارسيدو هغه ورځپاڼه واخسته او د نورو خبرونو سره يې

يو اعلان هم ولوستلو چي پينځه پونډه انعام يې سر ليک و. دا د يو هلک اوليور تويست په اړه و چي د څو ورځو نه لا درکه و او ليکلي و چي که هر چا د ده خبر ورکړو نو دا انعام به يې گټلو. بمبل څو واري دا اعلان ولوستو او سمدلاسه هغه کور ته ورغلو چي پته يې په ورځپاڼي کي ليکلي وه. ده د بناغلي براون سره وليدل نو هغه تری د اوليور په اړه وپوښتل. بمبل وويل، دی خبر نه و خو دومره ويلې شي چي اوليور چالاکه هلک و او له خلکو يې غلا کوله. بناغلي براون په دی خبره ډېر خفه شو او هغی خدمت گاری ته چي د اوليور ساتنه کړی وه ټول حال وويلو. د خدمت گاری بيا هم باور نه کېدو ځکه اوليور ورته ډېر مودب او نیک هلک ښکاريډو.

په بل سهار اوليور وليدل چي د بوتانو يوه جوړه د ده خوا کي ايښي وه او هغه نوي بوتان يې نه و. فيگن ورته ډوډی ورکړه او ټوله ورځ يې هم هغسی تېره کړه. ماښام هغه له کوره ووتلو او دروازه يې ورپسې وتړله. اوليور د ډيوې په رڼا کي يو کتاب په ولوستلو بوخت و چي د چا د پښو ښکالو يې واورېده. ده ډيوه پورته کړه چي وگوري څوک و، په دی کي د نينسي غږ يې واورېدو چي ډيوه ښکته کړه. نينسي په يوې کرسی کېناسته او په ژړا يې وويل، خدای به ما چری نه بخښي. خو زه خبره نه ووم. اوليور تری وپوښتل نو وي ويل، شابه ژر کوه، ته به ما سره ځي. اوليور وپرېدو، ته ما چرته بياي. هغی ورته وويل، زه ستا ژوند ژغورل غواړم. اوليور د نينسي پسې له کوره ووتلو او دواړه په تنگو او تيارو کوڅو کي روان شول.

له کورونو وراخوا د يو پله د پاسه دوو سړو د نينسي په ليدو وويل، مال دی راوړو. هغی وويل، هو... راسره دی. يو سړي له جيبه طماچه راويستله او اوليور ته يې وويل، خوزه مه که نه ډز به درباندي وکړم.

اوليور ته چي کوم سړي طماچه نيولي وه، هغه " بيل ساپکس " نوميدو او يو خطرناکه مجرم و چي پوليس ورپسې گر ځيدو. اوليور له ده د تښتېدو هڅه وکړه چي پوليس خبرکړي خو دی بيرته ونيول شو او فيگن کور ته يې ورسوو. نينسي اوس د اوليور سره زړه سوي پيدا شوی وه او ورسره يې لوز وکړو چي هر وختي امکان و دا به يې له فيگن ژغوري.

بناغلي بمبل د هغه يتيم خانې د مشري سره واده وكړو چې اوليور پكې لوي شوي و خو د دوي ژوند سخت تريخ و ځكه بمبل به تل د خپلې مېرمنې ستغې سپوري اوريدې. بمبل يوه ورځ دمېرمنې سره د جنگ نه وروسته شراب خانې ته ورغلو. هلته د "مونكس" نومې كس تری د اوليور په اړه پوښتنې وكړې. ده ورته وويل چې مېرمنه يې د يتيم خانې مشره وه او هغه د اوليور په اړه زيات معلومات وركولې شي خو د دې كار لپاره به د سرو زرو پينځوويشت سيكي تری اخلي. مونكس ورسره وومل او ده بمبل ته وويل چې د شپې دى له مېرمنې سره يو ځای راشي.

په ټاكلي ځای كې د يتيم خانې مشري د اوليور د مور د مړينې حال بيان كړو او دا چې د هغې د سرو زرو گوته او د غاړې لاکټ په مرستون كې تری نرسى ليري كړي و او كله چې اوليور په يتيم خانې كې وړداخل كړي شو نو دا شيان هغې ته ور وسپارل شول. هغې مونكس ته دا دواړه وربنكاره كړل. په لاکټ كې دننه د سرو وېښتو يو څو تاره او ورباندې ايگنس نوم ليكلې و. مونكس ورته وويل چې دا دواړه دى په سيند كې وغورځوي او كه چا ته يې د دې ټولې كيسې حال وويلو نو هم هغسى به يې سيند ته ورواچوي.

يوه ورځ بل سايكس او د ده ملگري د شپې اوليور د بنار بلې برخې كې د سيند غاړې ته بوتلو. په لاره اوليور چرت وهلو چې د خپل ژوند د ژغورلو لپاره پر زمكه پريوځي او تياره كې تری ورك شي. په لږ واټن كې يو كور و چې دېوالونه يې ږنگ او كړكيو نه يې رڼا نه راتله. يو سري د كړكې تخته پورته كړه او دوي درى واړو دننه ټوپ كړل. هلته د دوي يو بل ملگري ورته په انتظار و. دوي يو كور د غلا لپاره په نښه كړى و، او كله چې هلته ورسيدل نو اوليور يې له يوى سوړې نه وردننه كړو چې دروازه ورته پرانيزي. دى وردننه شو او په تياره كې يې دروازه پرانسته خو هم هغه وخت د كور خلك وېښ شول او يو څوكيدار پرى د طماچې ډز وكړو. غله وټښتېدل خو له بده مرغه اوليور پر زمكه راپرېوتو او چې په كور كې رڼا گانې بلې شوي نو دې په ټپي حال كې په زمكه پروت و.

دا كور د يوې پيغلي روز په نوم و چې هغه پكې د خپلې سرپرستي مېرمن مایلي سره وسېده. دوي اوليور يوې كوتې ته بوتلو او د علاج لپاره

يې ورته ډاکټر راوغوښتو. ډاکټر د اوليور په پرهر پټۍ وتړله او مېرمن مایلي ته يې ډاډ ورکړو چې دی په خطر کې نه و. خو په بلې کوټې کې يې د روز او مایلي دواړو سره خبرې وکړې.

ډاکټر. دا هلک تاسو د غلا پر وخت ونيولو او په ډزو تپي شوی دی. زما مشوره دا ده چې سمدلاسه پوليس ته خبر ورکړئ.

روز. څوکيدار واي چې اصل غله خو تښتېدلې دي. ما ته خو دی غل نه ښکاري.

مایلي. دومره وړوکي عمر کی به څوک څه جرم وکړي؟

ډاکټر. تاسو د نړۍ د بدو خلکو نه خبر نه یئ. وگوره د ده جامې اوکړه وړه ټول د غلو دي.

مایلي. خو په جامو مونږ د چا په اړه هيڅ نشو وهلي. ما ته خو دی مجبور ښکاري، خدای خبر موراو پلار يې شته که نه. په کومو حالاتو کې دی د غلو سره مله شو.

ډاکټر. زما په فکر که ستاسو څوکيدار چې راته يو تکړه کس ښکاري، سهار له هلک پوښتې او گواښنه ورته وکړي چې که ريښتيا يې وونه ويل نو پوليسو ته به يې سپاري، نو هلک به سم حال وواي.

روز. زما په فکر دا هلک له غلو ژغورل پکار دي.

مایلي. زه هم داسی گنم چې دی ډېر وړوکې دې او دا زمونږ فرض دي چې د ماشوم ساتنه دی ووشي. ډاکټر صيب، تاسو هر څه چې مناسب گنئ وي کړئ. خو پوليسو ته اوس مه وايئ.

ډاکټر. زه به وگورم چې څه کول پکار دي.

ميرمن مایلي به هره ورځ د اوليور د کټ سره ناسته وه او د ده د دارو درملو اود خواړو خيال يې پخپله ساتلو. دی په پاکو جامو او وينځلي مخ ورته ښه ښکارېدو. په څو ورځو کې اوليور د گړخېدو جوگه شو او د ده

له کيسې ډاکټر، روز او مېرمن مایلي خبر شول. هغه ورته د بناغلي براون د کور کيسه هم وکړه چې له ده سره يې مهرباني کړی وه. ډاکټر يوه ورځ د ده په خواست هغه کور ته بوتلو خو خبر شول چې براون د خپل ملگري اود کور د خدمت گارانو سره غرب الهند (ويست انډيز) ته تللی و. اوليور په دې خواهشيني شو ځکه ده غوښتل چې بناغلي براون ته د خپلي تښتوني کيسه وکړي او بخښنه تری و غواړي. دري مياشتي هم دغسی تېري شوي. مېرمن مایلي د اوليور لپاره د ليک ولوست تابيا وکړه، ده ډېر ژر لوست زده کړل او د کتابونو په ولوستلو خپل زيات وخت تېروو.

فيگن سره يوه نااشنا سړي هم ليدلي و چې مونکس نوميدو او له ده يې د اوليور په اړه پوښتني گرويرني کړي وې. خو فيگن خبر نشو چې دا سړی څوک و او ولې يې د يو يتيم ماشوم په اړه پوښتني کولې. مونکس يوه ورځ د لندن په هغه شراب خانه کې د فيگن سره وليدل چې نينسي پکې کار کوو. ده ورته د اوليور د مور د گوتي او د لاکټ خبره وکړه او وی ويل چې دې يو خطرناکه هلک و اوفيگن ته تاوان رسولي شي. هغه ته يې وويل چې يو داسی چل وکړي چې اوليور د تل لپاره بندي شي.

دا ټولې خبرې نينسي واوريدې نو هوډ يې وکړو چې مېرمن مایلي ته خبر ورکړي. فيگن په نينسي شک من شوی و اود دې څارنه يې پېل کړه. يوه ورځ هغه د مېرمن مایلي کور ته ورغله او روز سره يې وليدل. هغې ته يې د اوليور په اړه د مونکس او د فيگن د بدو ارادو خبر ورکړو. دا د بل سايکس نه په پټه راغلی وه او وپړېده چې که دی خبر شو نو پایلي به ورته ښي نه وي. روز دا هر څه واورېدل نو نينسي ته يې وويل، ته له ما پېسي واخله او له دی غلو بل چرته ولاړه شه. هغی انکار وکړو او وي ويل، زه د سايکس سره مينه لرم او دې يواځي نشم پرېښودې.

څو مياشتي وروسته بناغلي براون بيرته لندن ته راغلو او يوه ورځ د روز او مایلي سره يې وليدل. خو هلته د اوليور په شتو حيرانه پاته و چې اوس يې روغتيا ښه شوی وه. براون ده ته په قهر و خو کله چې مایلي ورته ټول حال تېرکړو نو دی راضي شو.

اخوا نوح او شارلت يوه ورخ د بناغلي سور بري نه پېسي غلا كړی او تری وتبنتيدل. دوي هم لندن ته مخه كړه او راتلو سره د فيگن لاس ته ولوېدل. نوح د نورو هلکانو په شان د غلا او جيب وهلو په كار اخته شو.

يوه ورخ بناغلي براون سهار د خپل كور مخ ته له اس گاډي رابنكته شو او دوو كسانوچي يو بل سړي ته يې اوږه وركړې وه، كور ته يې رادننه كړو. دا سړی مونكس و او يوې كوټې ته يې بوتلو. براون دواړو كسانو ته وويل چې بهر دی ودريري او كه مونكس څه شر وكړو نو سمدلاسه يې پوليسو ته ورولي چې زما نه يې غلا كړی ده.

مونكس ورته وويل چې ته خو زما د پلار پخواني ملگري يې، له ما سره ولي داسی چلند كوی؟ براون ورته وويل، ستا پلار زما ډېر بڼه مگري و نو ځكه تر اوسه مې ته پوليسو ته نه يې سپارلي. بيا يې ده ته اشاره وكړه چې په كرسى كښيني او ورته يې وويل، ستا يو ورور هم شته چې ما تش د هغه نوم ستا په غور كى واخستو نو د لاری نه راسره تر دی خايه راتلو ته مجبوره شوی.

د مونكس رنگ ژير شو او وي ويل، زه هيڅ ورور نه لرم. براون ورته وويل چې كله ده د پلار او مور پخپلو كى ورانه شوه نو پلار به يې زيات وخت د ده (براون) سره تېروو. ده پلار ورته د خپل ژوند ټول حال ويلو، دا پينځلس كاله پخوانی خبره وه، هغه وخت چې مونك د يوولسو كالو ماشوم و. ده سر تپت كړو او وي ويل، زه هيڅ خبر نه يم، ما ته مور هيڅ نه دي ويلي. براون وويل، هو... ته وړوكی وي، او په دی خبرو نه پوهيدي خو ما هر څه ليدلي دي. دلته د بحري ځواک يو افسر و چې د هغه لور ايگنس ستا د پلار خوبڼده.

مونك وويل، دا ما پوری څه اړه لري؟ براون وويل، ستا پلار او مور له يو بل بيل شوی و او له دی وروسته ستا د پلار له ايگنس سره مينه پيدا شوه. له بده مرغه دي ژر په پاریس كى مړ شو او هيڅ وصيت يې نه و نكړو چې په قانوني توگه هغه ايگنس او د دي ماشوم ته څه پريښي و او كه نه؟ زه چې خبر شوم او پاریس ته ورپسی ولاړم نو گاونډيانو راته وويل، چې ستا پلار پور اوړی و. ايگنس د خپل پلار له خوا هم وشړل شوه نو

حُکَ د هغی هیخ درک ونه لگېدو. ما ورپسې ډېر لټون وکړو خو وومې نه موندله. بیا پینځلس کاله وروسته د قدرت په معجزه، هغه ماشوم په بد حال زما لاس ته راغلو او څو ورځې یې په دی کوټه کی تېرې کړې.

مونک وارخطا شو او په چیغه یې وویل، دا امکان نه لري، زما پلار بل واده نه وکړی، د ده د ټول جایداد زه وارث یم. بروان ورته وویل، له انکار هیخ نه جوړیږي. ما په تېرو دوو وونیو کی دومره معلومات راټول کړي دي، چې ستا یو ورور شته او بله دا چې پلار دی یوه وصیت نامه هم لیکلې وه چې ستا مور وسیزله، حُکَ چې په هغی کی ستا د کشر ورور لپاره هم معمولي پېسې پرېښودل شوی وې. ستا مور نه غوښتل چې د دې د مړینې نه وروسته هغه ماشوم یا مور ته یې څه ورسپړي. بیا تا هم نه غوښتل چې ورور دی میراث خور شي، نو د هغه د زېږېدو ښار ته ولاړی او خپل ټول وس دی وکړو چې د هغه بې مور ه ماشوم په اړه هر ثبوت له مینځه یوسی. هغه څو وری ښې دی سیند ته ورواچولی چې هیڅوک به تری خبر نشي. ته چې د یو شریف پلار زوی یې، د پېسو په حرص کی د غلو او قاتلانو سره کېناستی. د هغوي په شان دی د ورور د بد مرغي لپاره سازشونه جوړکړل او ځان دی دومره ټیټ کړو چې د انسان نوم درنه شرمېږي، واوره ایدورډ لیفورډ... ستا نوم هم دغه دی. ته مونک نه یې.

مونک په چیغه وویل، نه... نه دا هر څه دروغ دي... ما خو د ورور په اړه معلومات راټولول، خو ته رانه مخکی شوی او زه دی له کوڅې راوستلم. زه د مجرمانو سره هیخ لاس نه لرم. براون ورته وویل، ته به هم دلته پاتې کیږي تر څو ستا د پلار اسناد می نه وي موندلي.

نینسي د مونک او فیگن خبری اورېدلی وی چې د اولیور په اړه وې. هغی غوښتل چې روز له دی هم خبره کړي خو له کوره نشوه وتلی. روز ته یې د یو ماشوم په خله حال ورواستوو چې د لندن په پل دی ورسره وويني. فیگن چې له دی خبر شو نو د نینسي د مخ نیوي لپاره یې یو پلان جوړ کړو. سایکس به هر ماښام د فیگن سره شراب څښلو له راتلو. ده نوح پوهه کړی و چې سایکس ته د نینسي په اړه هغه څه ووايي چې ده ورته ويلي و. سایکس چې راغلو نو

فيگن ورته په غم ژن غږ کی وويل، زمونږ دتولو ژوند په خطر کی دی. سایکس تری وپوښتل هغه څنگه نو فيگن نوح ته مخ و اړوو او وې ويل، ته پخپله ورته ووايه چې څه دی اورېدلي دي. نوح وويل، زه د لندن پله نه تېرېدم چې هلته مې نينسي وليده. هغې د دوو کسانو سره خبری کولې. يو سړی و او بله بنځه. سایکس وارخطا شو او پوښتنه يې وکړه، تا ددوي خبری واوريدې؟ نوح وويل، هغوي تری د مونک د کرو ورو پوښتنه کوله او نينسي ورته حال ويلو، بيا دوي زمونږ د ځای ځایزي تپوسونه کول او دا چې څوک په څه وخت تلل او راتلل. فگین وويل، ووايه چې د تېر اتوار د ورځې په اړه يې څه ويل؟ نوح وويل، هغوي له نينسي وپوښتل چې دا د تېر شوي اتوار په ورځ ولې نه وه راغلي نو هغې ورته وويل چې ما بيل سایکس نه پرېزدي او که زه غواړم بهر ولاړه شم نو د ده په مشروب کی اېم گډ کړم چې دې ويده شي نو زه بيا له کوره راووخم.

د دې خبری په اورېدو سایکس له قهر ليونی شو، خپله طماچه يې راواخيسته او په پونو يې منډه کړه. فيگن ورپسې نارې کړې چې ودرېره او د ده د ايسارولو هڅه يې وکړه. خو سایکس ورته وويل چې دی به اړو مرو نينسي سره ويني. فيگن ورته په دروازی کی وويل، قهر لږ کم کړه او وهل ټکول به نه کوی. سایکس دروازه پرانسته او بهر ووتلو. هغه ځای چې نينسي پکی اوسېده له دی کوڅې لږ ليرې و او سایکس د کور د دروازی کنجې هم لرله. دی په قهر هلته ورسېدو نو نينسي په خواږه خوب ويده وه. دسایکس په راتلو هغه راويښه شوه او وی ليدل چې هغه د کوتې دروازه وتړله او يو لوی ميز يې ورته کېښودو. دا لا پوهه نه وه چې سایکس ولې ورته په قهر و چې د دې په وهلو يې پېل وکړ. بيا سایکس په ځان پوهه نشو چې څه وختي يې له نينسي لاس واخستو او څه وخت هغه مړه شوه.

سهار فيگن يو هلک د نينسي کور ته ورواستوو خو هغه ورته په منډه بيرته راغلو او وي ويل چې سايکس د نينسي له وژلو وروسته تښتېدلې دي. پوليس د ښار په لارو کوڅو کې ښور ه غږولې چې د نينسي قاتل بيل سايکس نوميرې، د ده کره وړه يې په کاغذونو چاپ کړل او دا پاڼې د ښار په ديوالونو سليخ کړې شول. د قاتل د نيونکي لپاره حکومت پنځوس پونډه انعام هم ايښې و. د دې انعام لپاره د ښار خوشی او اوزگار خلک راووتل او په ډلو کې يو خوا بل خوا د سايکس لټون يې پېل کړو. سايکس چې په منډه او يو ځای بل ځای پټېدو، اخر د فيگن ځای ته بيرته راغلو. په لاره ځينو کسانو دی وليدو نو د فيگن له ډبرې نه راچاپيره شول.

دنده ټول هلکان بند و او فيگن ورته د خاموشه اوسېدو امر کړی و. سايکس چې رادننه شو نو يو هلک له کړکې وليدل چې بهر ډېر خلک او پوليس ولاړ و. ده هلکانو ته طماچه نيولي وه چې هيڅوک دی د تښتېدو هڅه ونکړي او پخپله بام ته وختلو. خو يو هلک زړه وکړو او له يوې وړې کړکې يې بهر خلکو ته چيغه کړه چې دوي دی وژغوري. سايکس هغه وخت د بام په سر ولاړ و او ښکته په کوڅه کې يو معتبر سړي د هغه په ليدو نار ه کړه چې که هر چا سايکس ژوندی ونیولو نو دی به ورته له خپله جيبه پنځوس پونډه نغدی ورکوي. څو ځوانان وړاندی شول او له بهره يې پر بام د ورختلو هڅه وکړه. سايکس د يو پري سره بل کور ته د وردانگلو هڅه وکړه خو هم دا پری يې په غاړه کې تاو شو او دې زندی له بامه راځوړند شو. د فيگن د کور دروازه ماته کړی شوه او خلکو پری چپاو وکړو. نږدی وه چې فيگن هم د خلکو له لاسه وژل شوی وي. چې د پوليسو لاس ته ورغلو او دی يې د ټولو هلکانو سره يو ځای تاني ته بوتلو.

ښاغلی براون د اوليور د پلار ملگري پاتي شوی و او د ده مشر ورور ايډورډ چې د مونک په نوم يې ځان ورپېژندلو، خپل کور کې کېنولي و او پوښتنی يې تری کولی چې د مړينې پر وخت د ده پلارڅه ورته پريښي و؟ مونک وويل چې پلار يې د خپلې دويمې مېرمنې ايگنس لپاره يو ليک او وصيت يې په ليکلي بڼه پريښي و چې څو کاله د مخه د ده مور سيزلي و. براون د پلار د وصيت په اړه تری وپوښتل. چې په هغی کې څه ليکلي و نو خبر

شو چي په وصيت کی د ده د جايداد لږه برخه، د ايگنس او د هغي نازېرېدلي ماشوم په نوم ليکل شوی و. براون پوهه شو چي مونک ولي د اوليور پسي رااخيستي وه او نه يي غوښتل چي هغه ژوندي پاتي شوی وي.

يوه ورځ مېرمن مايلي د براون له خوا وروغوښتل شوه او اوليور ته يي وويل چي د ده مشر ورور موندل شوی دی او ماخيگر به د بناغلي براون او ډاکټر سره ددوي کور ته راشي. کله چي مېرمن مايلي بيرته کور ته راغله نو اوليور او روز وليدل چي د هغي سترگي په ژړا سړی وي. دا خپلی کوتي ته ولاړه او دواړو ترډېره وخته انتظار کوو چي له هغي د ژړا سبب معلوم کړي خو هغه رانغله. کله چي بناغلي براون، ډاکټر او يو بل کس د ميلمنو کوتي ته رانوتل نو اوليور هڅ ووهلو چي بل سړی به د ده ورور وي خو د هغه په ليدو بيا هم حيرانه پاته شو.

ده يو واری له کوڅي ليدلي و چي دی سړي د هغه د کوتي کړکی چي بهر ته وه، دننه کتل راکتل. اوليور هغه وخت ورته ځان ښکاره نکړو خو داسی هڅ يي وهلو چي هغه سړی په بد نيت ورته ولاړ و. اوس هم هغه اوليور ته بد کتل او روغبر يي ورسره ونکړو. بناغلي براون په لاس کی اسناد نيولي و چي پر يو ميز يي کيښودل. بيا يي مونک ته وويل چي د خپل پلار د وصيت په اړه د ټولو په وړاندی خبره وکړي. ده زړه نازړه د وصيت ټکي ټولو ته وويل نو براون تری وپوښتل، کله چي ستا د پلار دوېمه ښځه مړه کيده نو د هغي په غاړه کی يو لاکټ او په لاس يي يوه گوته وه، هغه څه شول. مونک خپل ځان پری ناپوهه وښودولونو براون يو خدمت گار ته اشاره وکړه چي په بله کوته کی ناست ښځه او مېړه ورته راولي. دوي چي کوتي ته راغلل نوپه اوليور له ويرې خولي راماتي شوي. هلته بمبل او د يتيم خاني مشره ولاړ و. بناغلي براون ورته وويل چي که ريښتيا يي وونه ويل نو پوليسو ته به يي وسپاري.

دوي د مونک له خوا دوي ته د گواښولو او د گوتي او د لاکټ په سيند کی د غورځولو کيسه تېره کړه نو د اوليور په سترگو کی اوبنکی راغلی. بمبل

او مېرمنه يې له هغه ځايه رخصت شول نو بناغلي براون له مونک وپوښتل، د بحري خواک د هغه افسر دوه لوني وي چې يوه يې له ايگنس ډېره کشره وه، ته خبر يې چې هغه وړه خور يې څه شوه؟ مونک وويل، هغه ما تر ډېرې مودې ونه لیده خو اوس دا دی ستا څنگ ته ناسته ده. هغه روز ته اشاره وکړه نو اوليور هک پک پاتې شو. روز د ده سکه ترور وه ، په دی خبر هغه له خوشالی په توپونو شو. بناغلي براون اوليور ته وويل چې مشر ورور يې يو مجرم و او داسی مجرم د پلار په ميراث کی حق نه لري، خو ته دی ورور ته خپل حق ورکړه چې د يونيک انسان په توگه ژوند وکړی شي. هغه په خوشالی ورته نيمه برخه وليکله اومونک امریکه کی د ژوند کولو لپاره روان شو.

په بله ورځ اوليور خبر شو چې محکمې فيگن ته د مرگ سزا ورکړی وه او د ده د غرغره کېدو ورځ هم ټاکل شوی وه. ده غوښتل چې په وروستي ځل د فيگن لیدو ته ورشي نو بناغلي براون له ځانه سره بوتلو. د بندي خانې په يو تياره کوټه کی فيگن د يو ديوال سره ولاړ و او د رڼا لوري ته يې کتل. دواړه محافظان يو خوا ته ودرېدل او براون د اوليور سره ورنږدې شو.

د بندي خانې په دروازه يو پوليس له براون پوښتنه وکړه پوليس. تاسو د بندي سره د لیدو اجازه راوښايئ.

براون . دا دې وگوره .

پوليس. دا ماشوم هم له تاسو سره ځي؟ ماشومانو لپاره د دې بندي کتل مناسب نه دي.

براون. ستا خبره سمه ده خو زه د دې ماشوم لپاره ورسره راغلي يم. دا سړي د ده مجرم دی.

پولیس. (دروازه خلاصوي) د دې دروازي نه بني لاس ته په کوټه کی ستاسو کس ناست دي.

فيگن. (ځان سره خبری کوي) شابسي چارلي. ډېر بنه...ډېر بنه...اوليور خو اوس لوی سړی بنکاري...هله شابه ژر کټ ته يې ورسوی چي خوبولی دی.

محافظ. فيگن...ستا ملاقات له خلک راغلي دي.

فيگن. هو..فيگن زما نوم دی. څوک دي؟

محافظ. دا دوه کسان له تا څو پوښتنې لري. فيگن..راوینس شه.

فيگن. زه وینس يم.... خو ډېر ژر به په ابدي خوب ويده شم. دا سړی څوک دی؟

براون. زه د مونک په اړه درنه پوښتنه لرم. هغه تا ته څو کاغذونه درکړي و؟

فيگن. دا دروغ دي. ما سره هيڅ هم نشته. اوليور...رانبردی شه چي په غوږ کی درته يوه خبره وکړم.

اوليور. زه اوس له ده نه ويرېرم. وايه څه راته وايي؟

فيگن. (په ورو غږ) هغه کاغذونه په يو خلته کی دي او خلته د کوټي د بخاري خواته د خبستي لاندې ايښي ده. اوليور...زه خبر يم چي ما درسره بد کړي دي، خو ما له دی ځايه وباسه...که دا نشي کولي نو دعا راته وکړه...

اوليور. (په ژړا) خدايه ته دا سپين ريرې وبخښي...

فيگن اوليور ځان ته رانبردی کړو او ورته يې زاری پېل کړي چي دی له مرگ نه وژغوري. هغه اوليور ځان سره کلک و نيولو او په ژړا

شو. يو محافظ را وړاندی شو او ماشوم يې د فيگن نه جلا کړو. بناغلي براون د اوليور په سر لاس کېښودو او دی يې له هغه ځايه راوويستلو. اوليور ترډېره وخته د فيگن غږ اورېدو چې د بخښني لپاره يې زاری کولې.

دری مياشتي تېرې شوې او په دی موده کې روز د خپل چنغول هېرې ته واده شوه. مېرمنې مايلي د خپل زوي او امېرور سره ژوند پېل کړو. بناغلي براون اوليور د زوي په توگه خپل قانوني وارث کړو. نوح ته د پوليسو له خوا د کار تربيه ورکړی شوه او هم هلته يې د دوي لپاره کار پېل کړو. بمبل د کليسا له وظيفې وشړل شو او د خپلې مېرمنې سره په هم هغه کارخانه کې کار کولو ته اړ شو چې پکې به يې ماشومان وهل ټکول.

او د هغې بناړ په هديره کې د يو زور قبر د پاسه د شناخت ډبره ودرول شوه چې ورباندې د ايگنس نوم ليکلې و.

پاي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**